

ROVDRIIFT

ELSA OCH CORNELIA SWÄRD

Rovdrift

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

www.albertbonniersforlag.se
Albert Bonniers Förlag
Box 3159
103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-080526-5
COPYRIGHT © Elsa och Cornelia Swärd, 2025
OMSLAG Michael Ceken
FÖRSTA TRYCKNINGEN
TRYCK ScandBook, EU 2024

Fredag 9 september 2033

Han rörde handen och kände ett lätt pirrande i fingertopparna när dropparna släppte taget om huden. De landade med dova dunsar mot den hårda ytan han satt på. Som ett eko. Som ett hjärtljud med dubbla små slag. Dripp-dropp. Dripp-dropp. Det sved som eld i de fårör som repen gjort i huden och även om han inte kunde se handlederna som var bundna bakom hans rygg var det tydligt att blodet kom därifrån. Han visste inte hur länge han först hade skrikit på hjälp. Inte heller hur lång tid som passerat sedan han till slut gett upp. Kanske timmar? Det kändes som timmar. Nu var tystnaden öronbedövande i det kompakta mörkret. Om han skulle blunda en liten stund? Kanske skulle han då kunna vakna och upptäcka att inget av det här hänt.

Knastrandet från lysrören kom först som en lättnad, en räddning från mörkret. Men det tog inte mer än någon sekund för ögonen att vänja sig vid det hårda ljuset, och trots att skuggorna från dörrkarmen täckte det mesta av figuren på andra sidan rummet var det uppenbart vem det var. När de isblå ögonen landade på honom började hans kropp skaka.

Han öppnade munnen för att säga något. Be om hjälp. Om förskoning. Han ville berätta om sina barn. Hur de behövde honom. Han ville säga att han skulle göra vad som helst, att det inte var för sent, men den tjocka tygremsan som låg hoprullad i munnen, fastspänd av munkavlen, gjorde ljuden dämpade och orden grötiga.

Hans blick flackade efter en utväg. Rummet som nu badade i ljus var nästan kubiskt till formen och stort. Mycket större än det hade känts i mörkret. Det hade nog varit vitmålat en gång, men ingrodd smuts hade fått det att gråna. Betonggolvet var fläckvis täckt av en

intorkad brun sörja. Lera? Bortsett från två stora stolpar centrerade mitt i rummet, rader av kromade ledningar längs väggen, avlånga golvbrunnar och ett par långa kedjor som hängde från en ställning i taket var rummet tomt.

Först när det började dra i fötterna såg han dem. Kedjorna som låg i öglor runt hans nakna fotleder. Förvåningen över att släpas längs golvet gjorde honom paralyserad. Inte förrän kedjorna lyfte fötterna ovan marken började han streta emot men med händerna bakbundna var han chanslös och när han vände ansiktet mot golvet kände han lukten. Rakt nedanför honom, där han nu hängde upp och ned, fanns ytterligare en stor fläck av lera men stanken den gav ifrån sig var så intensiv att den gav honom kväljningar. Insikten kom som ett knytnävsslag i magen. Blod. Koagulerat, oxiderat blod blandat med smuts. Någon annan hade hängt här tidigare.

Den allt ytligare andhämtningen koncentrerade koldioxidhalterna i blodet och yrseln som följde gjorde synfältet suddigt. Mannen framför honom blev två och sedan tre. Han blinkade hårt för att få tillbaka skärpan. När de svarta stövlarna kom närmare med stora kliv syntes något i handen. Det glimmade till när ljuset reflekterades i metallen. Var det ...?

Han såg den fria handen ta tag om plasthandtaget, och en millisekund senare spändes snöret. Gallan som sipprade ut mellan gommen och munkavlen hindrade alla försök till ljud att lämna munnen, men det spelade ingen roll. Även om han kunnat skrika hade ingen kunnat höra honom över mullret från tvåtaktsmotorn.

KAPITEL 1

Offrets nakna hud var grå i tonen och så blek att strålkastarnas ljus gjorde honom i det närmaste självlysande i den mörka septemberkvällen. Kriminalkommissarie Maggan Kipowski lät blicken vila på de livlösa lemmarna i väntan på sin kollegas första utlåtande. En meter framför hennes egna fötter låg den dödes, vinklade ut från varandra med en halvmeters mellanrum. De svarta hårstråna på smalbenen var grova och lockiga. Huden ren och slät i kontrast till den skrovliga, mörka asfalt den vilade på. Maggans blick fortsatte vandra och fastnade ofrivilligt på mannens kön. En sent blommande maskros stack upp bredvid den slappt hängande pungens skrynkliga hud. För ett ögonblick påminde det om ett stilleben, bara av den mörkare sorten.

”Hur länge har han varit död?” frågade Maggan när hon till slut inte kunde hålla sig längre och överblickade manskapet runt sig.

De hade säkert hunnit bli närmare trettio personer på plats, ändå var det inte särskilt många bekanta ansikten. Hon undslapp sig en suck. Även om antalet var fullgott fanns det en del att önska i kompetens denna fredagskväll och Maggan hoppades innerligt att det inte skulle påverka resultatet av kvällens arbete.

”Omöjligt att säga innan vi fått in honom till David.”

Kriminaltekniker Judith Schüler såg äntligen upp på henne, men istället för att svara gav Maggan henne en blick som tydligt sa att hon ville ha mer än så. Trots att hon visste att inga exakta svar skulle ges innan en full rättsmedicinsk

undersökning gjorts, förväntade hon sig ett estimat. Judiths blick mötte Maggans och de mörka ögonen glimmade.

Judith Schöler var inte den vanliga teknikern. Hon var utbildad rättsläkare i grunden men hade efter ett antal år i de kaklade rummen på Rättsmedicinalverket i Solna bestämt sig för att hon ville ut i fält istället, och skolat om sig inte en utan två gånger. Såvitt Maggan visste var hon den enda i staben som var både polis, rättsläkare och tekniker på pappret.

Judith tog ett steg från kroppen och drog ned munskyddet över hakan. Huden hade blivit märkt med tunna långa streck där skyddet tryckt mot kinderna, och Maggan såg en svart hårlock som slitit sig från hårnätet under luvan. Hon böjde sig fram och pillade in den förrymda hårslingan i glipen mellan tinning och nät. Judith började tänka högt.

”Det ser ut som om han tömts på blod innan han placerades här. Inget blod är lika med inga likfläckar men rigor mortis är bara i startgroparna vilket på pappret indikerar att han levde vid lunch. Dock vet vi inte hur han transporterades hit.”

”Transporterades?” frågade Maggan.

”Omgivningstemperaturen påverkar förruttnelseprocessen.”

”Okej, men krånglar vi inte till det lite om vi tar höjd för att han kan ha åkt frysbox hit?”

Maggan såg hur kollegan snörpte på munnen, men det fanns en road blick i de bruna ögonen. Frihamnens kalla vindar letade sig innanför kläderna och Maggan drog jackans halslinning tätare om sig. Om den knottriga huden i nacken faktiskt berodde på den svala temperaturen eller den makabra scenen framför henne var svårt att säga. Den nakna kroppen satt lutad mot en stor, mörk skulptur i form av ett ankare. Handflatorna låg öppna mot den mörka himlen ovanför, bländande vita. I sin helhet gav scenen Maggan en illavarslande, närmast religiös känsla och hon undrade om det hade varit just det som personen som placerat kroppen här velat åstadkomma.

Kriminalteknikerns röst väckte kommissarie Kipowski ur sina tankar igen, och motvilligt släppte hon offret med blicken.

”Det jag framförallt reagerar på är bristen på märken, skrapsår och tryckskador. Han är i obehagligt bra skick”, sa Judith och hennes vita engångsoverall prasslade ljudligt när hon sjönk ned på huk.

Maggan hade tänkt samma sak, men allvaret intensifierades ändå av kommentaren. När Judith Schüler använde ord som *obehagligt*, då handlade det om något långt utöver det vanliga.

”Bra skick förutom det uppenbara, då.”

Maggan sa det för sig själv men kollegan hörde och nickade. Judith tog ett par kliv runt offrets högersida och Maggan följde efter, noga med att inte kliva utanför de stegplattor som placerats ut i en cirkel runt det stora ankaret av järn. Hon var på intet sätt äckelmagad, men hon hade försökt undvika att fastna med uppmärksamheten på den plats där huvudet borde ha suttit för att inte missa de mindre detaljerna. Nu följde hon med blicken axelns svagt välvda vinkel upp mot de muskler som fäste axeln vid nacken. Snittytan var runt femton centimeter i diameter och den grova halsens ljusrosa innanmäte blandades med brosk och ben i vita nyanser. Utan några vidare anatomiska kunskaper hade Maggan svårt att urskilja vad som var vad i sörjan av blodkärl, strupe och nackkotor när hon iakttog Judith som försiktigt men målmedvetet manövrerade sin pincett och tops i det som var den huvudlöse mannens högsta punkt.

”Kan du se vad som skilt huvudet från kroppen?”

Judith mumlade något ohörbart till svar och Maggan antog att hon behövde mer tid. Hon såg ut mot vattnet bakom färjeterminalen. Två stora betongsilos tornade upp sig som mörka skuggor på kajen och bakom dem rörde sig gråsvarta moln in mot land. En ordentlig skur över brottsplatsen i Frihamnen var allt som behövdes för att göra den här fredagskvällen fulländat obekvämt.

”Ett tandat föremål, kanske en sågklinga. Men om det var den som dödade honom är omöjligt att säga innan David tittat på honom. För det är David som tar det här, hoppas jag?”

Maggan nickade kort till svar.

”Kanske kommer inte ens han kunna besvara alla frågor, att kroppen är blodtömd kan göra saker betydligt svårare”, fortsatte Judith och Maggan nickade igen.

Från sekunden hon satt sin fot på Frihamnsgatan tidigare samma kväll hade en olycksbådande känsla hängtt över henne. Judith såg upp när Maggan inte svarade.

”Vad tänker du?”

”Jag har bara en riktigt dålig magkänsla. Något känns off men jag kan inte sätta fingret på vad. Lite som första scenen i en sådan där thrillerserie helt utan verklighetsförankring.”

”Inte nog kladdigt för det”, replikerade Judith och böjde sig ännu en gång fram mot den kapade halsytan.

”Det där räcker inte för dig?” undrade Maggan och kunde inte låta bli att skratta till.

”Kanske om det varit ett barn.”

Judith lyfte försiktigt på en flärp av matstrupen som lagt sig över luftstrupen så att Maggan kunde se ned i den cylindriska struktur som broskringarna tillsammans bildade. ”Eller om vi hittat könsdelarna i trachea.”

”Fy fan, Judith!”

Maggan viftade avfärdande mot sin kollega och vände sig bort mot korsningen. Ett övergångsställe löpte över Frihamnsgatan bara ett tiotal meter från dem och på andra sidan vägen låg Magasin 3.

”Mycket aktivitet där för en fredagskväll?” konstaterade Judith och nickade mot den röda tegelbyggnadens tredje våning.

Inga silhuetter skymtades innanför fönstren, som var upplysta till skillnad från byggnadens i övrigt nedsläckta, tysta lokaler. Något måste de göra rätt där uppe, de anonyma unga

uniformer Maggan skickat upp för att samla in vittnesmål och hålla mobilkamerorna borta från fönstren.

”Något tv-produktionsbolag som har aw. Det var en av dem som hittade kroppen på väg hem.”

”Djärvt.”

Judith lät fundersam och Maggan nickade tyst innan hon vände sig mot kroppen igen. Symmetriskt, städat, naket. Som ett grymt konstprojekt. Den som tagit hit kroppen hade gjort det med uppenbar risk för att bli sedd och trots det fanns inga tydliga spår från utplacerandet. Det var inte hafsigt. Inte stressat. Tvärtom så var kriminalkommissarie Maggan Kipowski säker på att de hade att göra med någon som var både noggrann, kalkylerande och självsäker och hennes illabådande magkänsla var förmodligen att lita på. Hon och hennes kollegor på avdelningen för grova brott skulle behöva göra allting rätt från början för att ha en chans att hitta en gärningsman av den här kalibern.

Lördag 10 september 2033

KAPITEL 2

Lampan i badrummet tog några sekunder på sig att med ett olycksbådande flackande fylla badrummet med ljus. Blinkandet triggade igång en välbekant stickande smärta vid vänster tinning. Maggan Kipowski hade inte sovit mer än ett par timmar, men så fort de sömndruckna tankarna på att trycka snooze på telefonen väl skingrats, hade gårdagskvällens minnesbilder sköljt över henne. Det hade inte tagit mer än ett par sekunder att gå från djupsömn till klarvaken, med en pockande, orolig känsla i kroppen. Första dagen på en ny utredning kändes alltid, men sällan så intensivt som den gjorde idag. Hon hade snabbt scrollat igenom arbetslagets krypterade appforum, men föga förvånande hade inget uppdaterats där efter att hon själv lagt in sina och kriminalteknikern Judith Schülers första anteckningar från kvällens brottsplatsundersökning.

Maggan drog undan det missfärgade duschdraperiet från badkaret och lämnade pyjamasshortsen och trosorna i en hög på badrumsmattan. Hon lät som alltid vattnet skölja över sig redan innan temperaturen steg och blev behaglig. Det ljusa håret reste sig på hennes leverfläckiga armar och hon sträckte sig efter den malplacerade och exklusiva duscholjan hon fått av Vera i present. Det pulserade så i huvudet nu att hon var tvungen att hålla sig i duschblandaren för att inte tappa balansen. Flaskan dubbletades i hennes suddiga synfält. Duschvattnet som nyss varit svalt brände skönt på ryggen där hon stod, och hon vägde flaskan i handen och försökte andas lugnt i väntan på att synen åter skulle klarna. Oljan var en av alla spontanpresenter hon fått av sin flickvän men sällan återgäldat, presenter

som inte upphörde trots Maggans idoga försök att förklara att materiella ting gjorde henne detsamma.

Hon lutade huvudet bakåt i strålen från duschmunstycket och smorde oljan under armarna och över bröstet. Tas slut på skulle den oavsett, för nu stod den ju där. Hon motstod frestelsen att sänka värmen när den rykande heta strålen sköljde över ansiktet. Det skulle göra lite ont, så att värmen nådde ända in i märgen.

Bilden av det huvudlösa liket satt fastetsat på insidan av hennes ögonlock men hon gjorde inget försök att trycka undan den. För Maggan var det en viktig del av utredningens process. Att låta minnesbilderna skölja över henne. Att smälta detaljerna i de mentala fotografier hjärnan tagit av fyndplatsen.

Hon gnuggade överkroppen under det varma vattnet men oljan låg kvar som en fet hinna, och hon kände ett styng av irritation. Varför skulle man vilja tvåla in sig i fett? Det motverkade ju hela poängen med att duscha. I en hastig rörelse drog hon undan duschdraperiet för att sträcka sig efter tvålen på handfatet, och utan att tänka sig för lät hon blicken svepa rakt över lampan ovanför spegeln. Smärtan innanför skallbenet slog till som en blix och hon kved till och tog stöd mot handfatet. *Fotofobi?* hade läkaren frågat. Ljuskänslighet.

Det hade snart gått en vecka sedan hon fått beskedet. Tumören – som läkaren kallat meningiom – utgick från hjärnhinnorna i skallens undre del. Mellersta hjärngropen. Läkaren menade att den kunde ha vuxit fram under många år, men att den behövt bli ganska stor innan några märkbara symptom uppkom. Att den var godartad hade såklart inneburit ett glädjande besked och en stor lättnad, om den suttit någon annanstans än just där den satt. Där spelade det mindre roll. Den kunde fortfarande orsaka stor skada och var svår att operera bort. Den tryckte på flera av kranialnerverna och en operation skulle innebära risker för en rad allvarliga komplikationer.

Handtvålen från Rusta hade gjort sitt jobb och fri från olja

vred Maggan av kranen. Försiktigare nu, och noga med att hålla blicken från rummets ljuskällor, svepte hon in sig i ett badlakan som, att döma av den lite sura odören, borde ha tvättats för länge sedan.

Hon böjde sig ned efter klädhögen hon lämnat på golvet, och det knottrade sig i nacken när hon märkte hur det svartnade framför ögonen igen. Synen. Trots att läkaren varit väldigt tydlig var det som om Maggan inte var förmögen att ta in det. Den pedagogiska beskrivningen av hur det höga trycket påverkade synnerven kändes som minnen ur en mardröm. *Vi kommer att behöva göra något. För om den här tumören fortsätter trycka på synnerven under tillräckligt lång tid så kommer den att orsaka permanenta skador.* Bilderna och ljuden från det lilla rummet på onkologen hade etsat fast sig på ett sådant sätt som bara riktigt obehagliga upplevelser kunde. Hon kände fortfarande lukten av den nylagda plastmattan som prytt läkarkontorets golv.

Långsamt djupandades hon genom näsan för att försöka lugna de skenande hjärtslagen medan den unga läkarens medlidsamma röst ekade i hennes huvud. *Du skulle kunna bli blind.*

KAPITEL 3

”Är det någon som har en jävla aning om vad som hände i Frihamnen igår?” Lisa Gustafssons röst hördes över det glesbefolkade kontorslandskapet.

De få på redaktionen som var inne för att jobba helg tittade upp. Vera Bonde väntade på att någon annan skulle svara. Hon hade missat att det hänt något alls igår, men tänkte inte visa det.

”Kollade varenda nyhetskälla och forumtråd på tuben hit men det verkar inte ha läckt ett skit ännu”, sa Jack från soffan där han satt med fötterna hemvant upplagda på bordet framför.

”Det är i och för sig bra, då har vi ju en chans att vara först.”

Vera ogillade att långa repliker som egentligen bara bekräftade det uppenbara, men hon ogillade ännu mer att vara den som inte snokat rätt på ett nytt scoop först på redaktionen. Instinktivt plockade hon upp mobilen för att ringa Maggan, men hejdade sig tvekande mitt i rörelsen. Om hennes flickvän precis fått ett nytt fall på sitt bord skulle hennes samtal ändå förbli obesvarat, och Vera skulle än en gång känna sig som den tjugiga i deras relation. Dessutom hade hon egentligen inte tid att börja gräva i något annat än det hon snart skulle rapportera om. Under några sekunder satt hon orörlig innan nyfikenheten, precis som så många gånger förr, vann över självbehärskningen. Nyheter i ens geografiska närhet var i regel mer nervkittlande än de som kom från andra sidan jordklotet, och det hade gått ett tag sedan hon hade haft ett riktigt bra case.

”Var var du igår? Vi hade datenight, och du skrev inte ens varför du ställde in.”

Hon förmådde inte hålla tillbaka vare sig förvåningen eller den anklagande tonen. Förvåningen över att hennes samtal blivit besvarat, och anklagelsen eftersom hon blivit sittande själv kvällen före, väntande på någon som aldrig kom.

”Sorry. Det blev en så jävla stressig kväll. Jag har ett nytt fall och kunde verkligen inte komma loss. Jag blev kvar till efter midnatt och ville inte väcka dig eftersom jag visste att du hade förmiddagspasset idag. Hur mår du?”

Vera fick hindra sig själv från att sucka högt. Det var väl själva fan vad undvikande Maggan svarade, om än med mjuk och urskuldande röst vilket i alla fall var ett gott tecken. Att Vera låtsades som om hon inte hört något om Frihamnen alls var en medveten taktik. Hade hon öppnat samtalet med frågor skulle Maggan omedelbart ha blivit sitt polisjag istället för flickvänsjag, och det innebar alltid en återvändsgränd.

”Jag fattar. Jag mår bra. Kan vi ses ikväll istället? Jag saknar dig.”

”Jag saknar dig också, men jag tror det blir tight. Vi får se hur det utvecklar sig här under dagen men just nu är det bara jävligt rörigt.”

”Vad är det för fall?”

Vera försökte hålla rösten så neutral hon kunde.

”Frågar du som min flickvän eller som reporter?”

”Både och.”

Maggans svar dröjde ett par sekunder och Vera höll andan.

”Vera . . . jag vet hur gärna du vill vara först på ett knäck, men om det här inte kommit ut än så vill inte jag vara den som läcker.”

Vera kände ett stråk av irritation. Maggan lät nästan medlidsam, och hon avskydde verkligen den tonen. Trots att det var en naturlig del av deras yrkesroller var överläget Maggan ständigt satt på svårt att hantera.

”Det kommer ju läcka ändå, och jag vet redan att det var ett jävla pådrag i Frihamnen igår. Är det det du jobbar med?”

Vera hörde en tyst suck på andra sidan linjen.

”Ja, det är det jag jobbar med.”

”Fanns det vittnen? I så fall handlar det ju bara om timmar innan hela Stockholm vet allt ändå. Vill du inte då hellre att det är jag som breakar nyheten så att du kan påverka vad det är som går ut?”

”Vi har egna presskonferenser för det. Du är lika välkommen på dem som alla andra journalister. Dessutom tycker jag det här börjar likna utpressning.”

Vera önskade att Maggans sista mening sagts med en ton av humor, men hon lät bara trött. Vera gav upp och försökte pussla ihop skärvorna av samtalet innan det var för sent. Antagligen var de nu bara sekunder ifrån att Maggan skulle säga att hon var tvungen att lägga på.

”Jag hör att det är en dead end. Det är synd att du är så sexig när du är sådär pliktskyldig.”

Maggan fnös i andra änden, men Vera kunde höra att hon log.

”Om du lovar att inte bedriva vidare utpressning under dagen kanske det blir en middag ikväll ändå. Deal?”

”Nu tycker *jag* att det börjar likna utpressning! Men okej då, deal.”

De avslutade samtalet och Vera klev utan större entusiasm in i den lilla enmansstudion. Hon placerade sig vant framför bakgrundsskärmen och klickade slentrianmässigt på ett par knappar under bordsskivan. Aftonbladet TV:s logga började vajande röra sig bakom henne. Att hon föregående kväll hade sänkt en hel flaska vin och att hon i morse inte lämnat sängen förrän tjugo minuter innan hon behövde vara utanför dörren skulle inte märkas. Inte heller att hon hade bultande huvudvärk bakom höger öga och inte läst igenom sitt eget manus mer än en enda gång. Det här var hennes hemmaplan. Hon

hade varit proffs på det här sedan dag ett, och hon visste det.

Vera harklade sig, såg nedräkningen på promptern mitt emot och frammanade sitt allvarligaste ansikte.

”Om åtta dagar börjar klimattoppmötet COP38 i Stockholm. Det är första gången Sverige står som värdland, och demonstranter har nu tagit plats och börjat tälta utanför riksdagshuset i hopp om att få sina röster hörda. De vill se tydligare utsläppsregleringar och hårda påföljder för de som inte följer dem. Vi ska se ett inslag från hur det såg ut utanför riksdagshuset tidigt i morse.”

KAPITEL 4

När kriminalkommissarie Maggan Kipowski tryckte upp dörren till obduktionssalen på Rättsmedicinalverket i Solna möttes hon av ett öronbedövande oväsen av trummor. Ljudet studsade mellan de kala väggarna och sångarens hesa röst ekade melodiskt i resonansen.

”Jag antar att vi fortfarande inte har någon identitet?”

David Hammar ryckte till, snurrade den ergonomiska sittpallen ett varv och mötte hennes blick. Påsarna under de mörkbruna ögonen skvallrade om att nattens sömntimmar blivit färre än han egentligen kunde hantera.

David hyssjade åt den lilla högtalaren som stod uppställd på en pall bredvid baren och volymen sänktes omedelbart. Maggan kunde inte urskilja vad det var han lyssnat på, själv lyssnade hon sällan på musik och hon förstod inte folk som alltid ville ha ljud runt omkring sig. Människan kunde omöjligt vara konstruerad för det.

”Godmorgon på dig själv.”

”Förmiddag, klockan är tio”, replikerade hon med ett retsamt flin. ”Fick du sova något alls i natt? Tog du vilorummet?” tillade hon när han med trötta rörelser återgick till anteckningarna han spritt ut över en stålvagn.

”Nej, jag var tvungen att åka hem. Det har varit struligt att få ihop assistentschemat på sistone och jag får så jävla dåligt samvete över att jag lämnar allt till Stina.”

Maggan visste att han inte sa det för att lämpa över samvetskvalen på henne, men hon kunde inte låta bli att känna ett visst ansvar. Troligen skulle han ha blivit placerad på fallet

oavsett, eftersom han var den bästa rättsläkaren de hade, men hade det inte varit för Maggan hade han inte blivit kvar för att titta på kroppen redan samma kväll. Som om han hört hennes tankar fångade David hennes blick och log trött.

”Mitt livspussel är inte din uppgift att ta hänsyn till.”

”Kanske inte, men jag är ändå ledsen om jag pressade dig igår. Jag vet ju att du har svårt att säga nej.”

”Ännu en aspekt som du inte ska oroa dig för.”

Som för att sätta punkt och börja fokusera på anledningen till att de var där gäspade David och rullade sittande på den hjulförsedda pallen mot obduktionsbordet där den huvudlöse mannen låg. Maggan drog av sig skaljackan och ställde sig mitt emot honom. Som i likvaka stod de tysta tillsammans ett ögonblick och betraktade kroppen. Den stora panelen med ledlampor spred ett kallt jämnt ljus över huden och avslöjade detaljer så tydligt att det gav Maggan en nästan intim känsla.

”Jag antar att du inte hade kunnat hålla dig såhär många minuter om vi hade en identitet?” frågade hon.

”You bet att jag hade. Men tyvärr fick vi ingen träff i registren.”

”Någon borde sakna honom snart kan man tycka”, sa Maggan och undrade var mannen framför henne egentligen förväntades vara denna lördagsmorgon.

”Det kan ju fortfarande vara en gängkriminell som tills nu gått ostraffad.”

David såg ut att bocka av någon form av protokoll medan han pratade. Små repetitiva rörelser med pennan som löpte över skrivplattans skärm. Maggan bet sig i läppen. De som sist, eller aldrig, anmälades försvunna var oftast personer vars anhöriga inte ville ha med polisen att göra, men i det här fallet var hennes magkänsla en annan. Till och med för de hårdaste rötäggen i gängvärlden var det här tillvägagångssättet synnerligen grovt.

”Men det är ju inte heller alla som har någon som omedelbart skulle märka om de försvann”, fortsatte David.

Maggan nickade tyst. Hade det inte varit för Vera hade hon själv säkert kunnat vara borta ett par dagar, särskilt om det rörde sig om en helg. Hennes bror skulle ha reagerat om hon inte dök upp på Magnus simskola på söndagseftermiddagen, men förmodligen skulle Benjamin bara ha tänkt att Maggan behövt åka in på jobb och glömt höra av sig. Hon skakade av sig den illavarslande känslan och gjorde en mental notering om att hon skulle höra av sig till sin bror. Även om hon cashade in en del syster- och fasterpoäng genom att vara återkommande simskoleansvarig var hon långt ifrån så engagerad i Benjamins familjeliv som hon hade haft en bild av att hon skulle vara innan hans söner fötts.

”Med tanke på fyndplatsens närhet till färjeterminalen kommer jag behöva höra med balterna och finnarna också. Det skulle ju kunna vara en av deras.”

Maggan såg inte fram emot att sätta den bollen i rullning. Det innebar alltid extra jobb, för att inte säga en extra risk, att dra in utländsk polis i ett fall. Särskilt om polisen i fråga tillhörde ett land med korrupt rättssystem, vilket misstänkes vara fallet i flera av baltländerna.

”Det är så ofta du pratar med mig som om jag vore polis och inte rättsläkare”, sa David utan att höja blicken från sitt protokoll.

”Om jag ska vara ärlig så är du dubbelt så kompetent som de flesta poliser jag mött. Så det är kanske inte så konstigt.”

Maggan suckade uppgivet åt sin egen slutsats.

”Gud, vad är det med dig? Om du inte var så jävla homo skulle jag tro att du raggade.”

Han sa det med en tydligt skämtsam ton men hon fattade vinken. Hon visste att hon inte brukade strö komplimanger omkring sig.

Den svaga lukten av begynnande förruttnelse kittlade hennes

näsborrar och hon fnös lätt för att försöka trycka undan den.

”Det jag faktiskt däremot har fått fram”, sa David, ”är vad det är som skilt huvudet från kroppen. En klassisk motorsågs-klinga, högst troligt när han fortfarande levde.”

Davids ord väckte ett välbekant sug i maggropen. Det var knappast Maggans första mordoffer, men de kreativa sätten att ha ihjäl andra verkade aldrig ta slut och det här offrets öde gjorde henne nyfiken. Hon betraktade den yttersta huden på halsen som veckat sig som en skrynklig krage.

”Det har krävts ett fungerande hjärta för avblodningen. Om han däremot var vid medvetande är svårt att avgöra i nuläget”, fortsatte David.

”Är det jag som är fördomsfull, eller känns det ännu mer relevant att prata med poliserna på andra sidan Östersjön nu?”

David suckade ljudligt.

”Glöm inte att du pratar med en halvfinne.”

”Det gör jag väl inte? Du är ju indier.”

”Adopterad indier. Och min mamma är finne. Alltså är jag halvfinne.”

”Så du är helindisk men också halvsvensk och halvfinsk? Du är ju alltid indier när det passar.”

”Något ska man ha för att behöva stå ut med minoritets-stressen”, muttrade kollegan och Maggan klappade honom lätt på axeln.

”Du har det inte lätt du, min bruna, adopterade funkisfarsa till vän.”

David frustade till så att han fick gömma ansiktet i armvecket på skyddsrocken för att inte spotta skrattet rakt över liket på obduktionsbordet framför dem. Han lämnade Maggan för att byta ut sina nu kontaminerade handskar och tog ett par nya ur pappersförpackningen på bänken bakom sig. Maggan såg åter ned på kroppen vars fettansatta lemmar trängdes på det smala bordet av stål.

”Jag kan hälsa ditt tredje ursprung när jag ringer. Men du, vad har du hittills?”

Maggan nickade mot protokollet som David lagt ifrån sig på rullvagnen vid väggen.

”Tryckskador på handlederna indikerar att han varit bakbunden medan han fortfarande levde och han har liknande märken runt vristerna men vinkeln på skadorna där indikerar istället att han blivit upphängd, alltså upp och ned. Vi gissar på kedjor, baserat på tryckskadornas utseende. På det hela taget är han väldigt tom på spår efter förövare.”

”Är kroppen tvättad?” frågade Maggan konfunderat.

”Man har torkat av partier, men ingen direkt tvagning har skett post mortem.”

David harklade sig och Maggan anade att han skulle påbörja någon typ av sammanfattning.

”Kroppen kom in till mig sex till åtta timmar efter att döden inträffat. Och han hittades ungefär klockan nio igår?”

Maggan nickade åt Davids fråga och han fortsatte.

”Det innebär att han varit död någonstans mellan tre och fem timmar när ni hittade honom.”

David tystnade och såg på kroppen med en fundersam min. Maggan stolpade upp det framför sig. Fyra timmar för att blodtömma helt, ta ned en hängd kropp, transportera och slutligen placera den.

”Den här killens mördare är ovanligt effektiv”, fortsatte David och Maggan kunde inte annat än hålla med.

”Vem är det som låter som en polis nu?” muttrade hon.

David sträckte sig på nytt efter skrivplattan på rullvagnen bredvid.

”Och svaren på dna-analys och toxikologi har fortfarande inte kommit?”

Maggan kunde inte låta bli att fråga trots att hon redan visste svaret.

”Maggan, det är lördag”, påminde David henne tålmodigt.

”Det är synd att det där pm:et aldrig verkar gå fram ...”, konstaterade Maggan och fick en frågande blick från sin kollega. ”Att inte mörda varandra helgtid.”

David log snett åt hennes kommentar och fortsatte:

”Men om vi nu ska spekulera så skulle det inte förvåna mig om vi hittar något sederande i blodet. Det skulle förklara avsaknaden av synliga tecken på motstånd.”

Maggan undslapp sig en suck och gnuggade näsroten mellan tumme och pekfinger.

”Och inte ett enda spår av en gärningsperson.”

Maggans konstaterande följdes av en kompakt tystnad. De var tretton timmar in i utredningen och Maggans känsla från gårdagen infann sig igen som genom ett trollslag. En ren brottsplats och ett rent lik var två riktigt dåliga parametrar för utvecklingen av en mordutredning.

”Alla lämnar spår”, svarade David lugnt, men hon hörde att även han visste att det inte var sant.